

L'ESPERIT I LA VIDA DEL CRISTIÀ

La solemnitat de Pentecosta no és únicament el dia en què finalitza el temps pasqual. Celebrem el moment en què la Pasqua arriba a la seua plenitud. L'Esperit que el Pare envia sobre l'Església naixent, que penetra fins al fons del cor dels creients i que ompli tota la terra, és el fruit de la Pasqua. Crist va viure, va pregar, va morir i va ressuscitar per aconseguir-nos el do de l'Esperit de manera que, perdonats els nostres pecats i fets criatures noves per la seua acció en els nostres cors, estimem Déu, visquem com a fills seus i aconseguim la meta a què hem estat cridats en el nostre baptisme: la santedat.

La seua presència i la seua acció en nosaltres és tan discreta i silenciosa que fàcilment caiem en un "oblit de l'Esperit". I d'altra banda, és absolutament necessària per a la vida cristiana, que és la vida de la gràcia. Si en cada un de nosaltres hi ha algun element de santedat és perquè Ell habita en el nostre interior; si en algun moment tenim una experiència vertadera d'oració, és perquè l'Esperit ens ensenya com hem de pregar i ens mou a dir a Déu "Abbá"; si al llarg de la nostra vida aconseguim vèncer les apetències egoistes que ens dominen, és perquè no vivim segons les obres de la carn, sinó segons l'Esperit... Tot el que hi ha en nosaltres de bo i sant és fruit de la seua acció en nosaltres.

Els sants pares s'han servit d'exemples de la vida humana per a ajudar-nos a comprendre la necessitat que tenim de l'Esperit per a la vida de l'ànima i perquè entenguem el seu mode d'actuar. Vegem dos dels innumerables testimonis que trobem en la tradició de l'Església. Sant Hilari de Poitiers es fixa en els sentits del cos humà. Perquè estos s'activen, és necessari un estímul exterior: l'home té ulls, orelles, olfacte, etc... estos sentits són una capacitat que hi ha en el cos, però sense llum l'ull no pot veure; sense so l'oïda no pot exercir la seua funció pròpia; sense olor l'olfacte no ol. De la mateixa manera, l'home té una capacitat innata d'entendre a Déu, però "si no rep per la fe el Do que és l'Esperit, li faltará llum per a arribar a eixe coneixement". Sense l'Esperit no podem arribar a les realitats divines, perquè Ell és la llum que ens obri al coneixement de Déu.

Sant Ciril de Jerusalem afirma que el Senyor es va servir del terme aigua per a designar la gràcia de l'Esperit perquè l'aigua ho sosté tot, és imprescindible per a l'herba i els animals, perquè devalla del cel i, devallant de la mateixa manera i sent únic, produïx efectes diferents: uns en les palmeres, altres en els ceps, etc... Igual que sense aigua no seria possible la vida en el nostre món, sense l'Esperit la vida cristiana desapareixeria. I de la mateixa manera que l'aigua que cau del cel és la mateixa per a totes les plantes i fa que cada una d'elles produïska el seu propi fruit, tots els creients rebem el mateix Esperit que produïx efectes distints en cada un de nosaltres: a tots el do de la santedat; a uns la saviesa; a altres la fortalesa per al martiri, o el do de la misericòrdia, etc...

Que en esta solemnitat de Pentecosta els nostres cors s'òbriguen a l'Esperit de Déu, per a que l'Església, com a fruit de la Pasqua, es renove cada dia en santedat.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***